

faa den, at ligesaavel som den reformeerte Præst og Præsten ved den jødiske Menighed kunne udstede saadanne lovgylbige Attester, at de, hvorsomhelst de blive fremlagte, navnlig i Retten eller ved Afgjørelsen af et eller andet juridisk Spørgsmaal, blive tagne for ligesaa gyldige som de, der ere udstedte af Folkekirkenes Præster; paa samme Maade skulle de Attester, der udstedes af dette Samsunds Præst, være gyldige; jeg kan ikke formode, at der er tilfugt noget Andet ved det foreliggende Lovforslag, end at erhverve en saadan Ret for dette Troessamsund. Nu er det ganske vist, at et af Hovedspørgsmaalene er det om Ægteffabet, og at man der kan sige, at de kunne tage den borgerlige Bielse. Der er yttret af den ærede Forslagsstiller, at det vilde de ikke, og man kunde jo ogsaa gjerne sige til, idetmindste som en rimelig Formodning, at det vilde de ikke, fordi det strider imod, hvad de kalde deres Samvittighed. Men i den Henseende troer jeg rigtignok, at man ikke skal regne alt det til Samvittighedsager, som Folk kunde falde paa at regne dertil. Der er en Udgang for dem til at faae den borgerlige Bielse, og naar de have faaet den, kunne de jo lade sig vie saa høitidelig, som de ville, af deres egen Præst; der er ikke det Allermindste, som forhindrer dem deri. Men en Attest fra Dyrigheden er nok i alle borgerlige Forhold, og jeg mener, at om de ogsaa ville beraabe sig nok saa meget paa, at det strider imod deres Samvittighed, saa kunde man ligesaalet indlade sig paa at tage Hensyn dertil, som man kunde indlade sig paa, naar Folk kom og anmeldte, at de havde antaget en Religionsbe- kjendelse, som hindrede dem i at opfylde deres Børnepligt, og at det kunde de som gode Christne ikke have med at bestille. Den Slags Samvittighed kan man aabenbart ikke indlade sig med, og det er desuden udtrykkelig sagt i Grundloven, at saadanne Ting skal man ikke tage Hensyn til. Med Hensyn til Daaben er det en anden Sag; der er mangfoldige Tilfælde i Livet, hvor der spørges om Døbeattesten, og nu kan man vel sige, at en Præst, som er antaget ved en saadan Menighed, jo nok kan døbe, men han kan ikke fremlægge en gyldig Døbeattest. Dersom derimod

blot en Attest for, at Vedkommende var sødt, var nok i alle Forhold, saa var det vistnok en anden Sag, men det er det jo ikke; her spørges jo idelig og idelig om Døbeattest, naar Vedkommende nemlig ikke tilhører et anerkjendt Religionsamsund. Det er ligesom, at da den jødiske Menighed er anerkjendt, saa bruge de ikke Daabattester hos dem, men alle de, som ikke ere anerkjendte, vedbliver man at regne til Folkekirken og vil ogsaa gjøre dette ved ethvert andet Samsund. Det Samme et Tilfældet med Hensyn til Dødsfald, til Jordpaataastelse og til Indberetninger til Dy- righeden. Der kommer jo mangfoldige saadanne Opfordringer til Præsterne om at give Oplysninger om det Eine og det Andet, og dersom denne Menighed ikke er anerkjendt, hvor skal de da faae en saadan Oplysning fra. Om han endogsaa vil give dem den, saa kan den dog ikke lovgylbig fremlægges til Benyttelse. Jeg troer, at det ikke alene vil være i dette Samsunds Interesse, men ogsaa virkelig i Statens Interesse, at Menigheden anerkjendes, thi naar Staten anerkjender, at det Samsund — hvad man ellers endogsaa dommer om dem — dog paa ingen Maade lærer Noget, som strider mod Sædelig- heden, naar Staten er sikker paa, at Intet i Gjæringer foretages af Saadant, saa foreskommer det mig ikke, at der kan være nogen Fare eller Betænkelse ved, at en saadan Anerkjendelse ogsaa bliver givet. Derved vilde da tillige ogsaa Samsundet vinde, hvad der maaffee ikke engang ved Forslaget er tilfugt, at den Udgift, som de anerkjendte Troessamsund kunne spare, kunne de ogsaa komme til at spare, og det er jo i Almindelighed Tilfældet, at de Fleste, som høre til et saadant Samsund, ikke have stor Gyde og i alt Fald slet ikke have nogensomhelst Lyst til at give Penge ud paa den Maade, som det er bestemt i Grundloven, omendskjøndt der i dens Bestemmelse i § 82 er taget meget billigt Hensyn til, at de dog ikke skulle blive ved at betale til det Præsteskab, som de paa ingen Maade ville have med at bestille. Men uagtet denne Sag, som vi have hørt, ikke alene har mødt en bestemt Indsigelse fra den høitærede Mini- ster, men maaffee ogsaa vil møde en saadan